

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 16 0 У 001639 24 Увп
Бањалука, 23.5.2024. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Страхине Ђурковића као предсједника вијећа, Смиљане Мрше и Едине Чупељић као чланова вијећа, уз учешће Мире Мачкић као записничара, у управном спору по тужби Републике Српске, заступане по Правобранилаштву, Сједиште замјеника правобраниоца П., (у даљем тексту: тужитељица), против рјешења број ... од 20.4.2022. године, тужене Управе..., у предмету признавања права својине на узурпираном земљишту, одлучујући о захтјеву тужитељице за ванредно преиспитивање пресуде Окружног суда у Приједору број 16 0 У 001639 22 У од 29.11.2023. године, у сједници вијећа одржаној 23.5.2024. године, донио је

ПРЕСУДУ

Захтјев се одбија.

Образложење

Побијаном пресудом, одбијена је тужба изјављена против уводно означеног акта тужене, којим је одбијена жалба тужитељице изјављена на рјешење Подручне јединице К.Д. број ... од 30.11.2021. године. Наведеним првостепеним рјешењем је признато право својине на узурпираном земљишту М. (М.) П. из Н., К. Д., (у даљем тексту: заинтересовано лице), означеном као к.ч. бр. 34/392 – дио, шума у површини од 3500 м², уписана у зк. ул. број ... (преузето из зк. ул. бр. ...), к.о. К. Д. на име државна својина са 1/1 дијела, што по катастарском оперативном одговара непокретностима означеним као к.ч. бр. 8, воћњак треће класе у површини 795 м², уписана у пл. бр. ... к.о. А... на име заинтересованог лица са 1/1 дијела.

Одбијање тужбе суд је образложио ставом да је тужба неоснована а побијано рјешење правилно и законито, јер је донијето у складу са чланом 8. став 1. Закона о узурпацијама и добровољачким компетенцијама („Службени гласник РС“ број 8/20, у даљем тексту: ЗУДК), обзиром да је у проведеном поступку утврђено да је узурпација предметног земљишта извршена прије 31.12.1955. године и то прво од стране мајке заинтересованог лица Д. П. рођене Ћ., а да је заинтересовано лице предметне непокретности наслиједила у оставинском поступку након смрти мајке Д. П. рођене Ћ. и да је иста била уписана у катастарском оперативном од успоставе катастра земљишта 1960. године у посједовном листу број 81 к.о. А..

Благовременим захтјевом за ванредно преиспитивање те пресуде (у даљем тексту: захтјев), тужитељица побија њену законитост из свих разлога прописаним

чланом 35. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“ број 109/05 и 63/11, у даљем тексту: ЗУС). Сматра да није исправан став суда који је подржао став првостепеног органа и тужене да није било потребно ангажовање вјештака шумарске струке ради утврђивања да ли је предметно земљиште на дан 6.4.1941. године било по култури шума. Ово је по ставу тужитељице било потребно јер је у зк. ул. бр. ... к.о. А. укњижена државна својина – ерар 24.1.1947. године и да је тада предметна непокретност била уписана по култури шума, док је првостепени орган у образложењу рјешења навео да је у земљишно-пописном листу из 1949. године узурпирано земљиште било уписано као култура ораница. У том смислу сматра да је чињенично стање непотпуно и неправилно утврђено па да није правилно примјењена одредба члана 8. став 1. ЗУДК. Предложила је да се побијана пресуда укине или преиначи.

У одговору на захтјев тужена је остала код разлога садржаних у оспореном акту.

Заинтересовано лице није дало одговор на захтјев који је именованој уручен дана 9.2.2024. године.

Размотривши захтјев, побијану пресуду, одговор на захтјев и цјелокупне списе предметне управне ствари и овог управног спора на основу одредбе 39. ЗУС, овај суд је одлучио као у изреци пресуде из сљедећих разлога:

Тужена је у образложењу оспореног акта истакла да је упис државне својине са 1/1 дијела на земљишту означеном као к.ч. бр. 34/392 уписане у зк. ул. бр. ... к.о. СП А., извршен дана 24.1.1947. године, а да је приликом састављања грунтовнице 1877. године, представљало државни ерар, да је узурпација наведене парцеле извршена прије 31. децембра 1955. године од стране Д. П. рођене Ћ. из А., која је била уписана као посједник у Земљишно – пописном листу број ... од 28.6.1949. године и да је на основу рјешења о наслеђивању Општинског суда у Босанској Дубици број О:78/66 утврђено да је заинтересовано лице предметне непокретности наслиједила у оставинском поступку након смрти мајке и да је иста била уписана у катастарском операту од успоставе катастра земљишта 1960. године у посједовном листу број ... к.о. А., због чега да неспорно произлази закључак да је предметно земљиште узурпирано прије 31. децембра 1955. године од стране предника узурпанта, као и да је земљиште прешло у посјед узурпанта по ваљаном правном основу.

Приговор тужитељице да није утврђено да ли је предметна парцела на дан 8. априла 1941. године егзистирала као шума, је оцјењен као неоснован јер је дана 23.11.2021. године увиђајем на лицу мјеста на основу изјашњења М. Т. стручног сарадника за геодетске послове утврђено да предметно земљиште у нарави представља ораницу, због чега да изостаје потреба за ангажовањем вјештака шумарске струке ради утврђења околности из члана 8. став 1. ЗУДК. На наведеној расправи саслушани су у својству свједока С. К. и Ж. М., који су потврдили да су родитељи заинтересованог лица прије 31.12.1955. године почели користити наведене непокретности.

Разлоге образложења оспореног акта и побијане пресуде прихвата Врховни суд као правилне јер су јасни и довољно образложени и дати у складу са садржајем одредаба члана 5., 6. и 8. ЗУДК.

Из изнијетих разлога по оцјени овог суда у побијаној пресуди нису остварени разлози из одредбе члана 35. став 2. ЗУС, па се захтјев тужитељице одбија на основу

одредбе члана 40. став 1. ЗУС, јер нису остварени разлози за поништење оспореног акта из одредаба члана 10. ЗУС.

Записничар
Мира Мачкић

Предсједник вијећа
Страхиња Турковић

Тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Биљана Аћић